
FORMES, POEMES MUSICALS

MIQUEL PUJOL

Exposició i recital musicopoètic
celebrats el mes d'octubre de 2006
a la Residència d'Investigadors
CSIC-Generalitat de Catalunya

FORMES, POEMES MUSICALS

«PUBLICACIONS DE LA RESIDÈNCIA D'INVESTIGADORS»

FORMES, POEMES MUSICALS

MIQUEL PUJOL

Exposició i recital musicopoètic celebrats el mes
d'octubre de 2006 a la Residència d'Investigadors
CSIC-Generalitat de Catalunya

RESIDÈNCIA D'INVESTIGADORS
CSIC-GENERALITAT DE CATALUNYA

Barcelona, 2007

**Consorci de la Residència d'Investigadors
CSIC-Generalitat de Catalunya**

President del CSIC: CARLOS MARTÍNEZ ALONSO

Conseller d'Innovació, Universitats i Empresa:

JOSEP HUGUET I BIOSCA

Consell de Govern

President del Consorci: RAFAEL RODRIGO MONTERO

(Vicepresident d'Organització i Relacions Institucionals del CSIC)

Director: FRANCESC FARRÉ RIUS

Director científicocultural: LLUÍS CALVO CALVO

Vocals:

FRANCESC XAVIER HERNÁNDEZ CARDONA

(Director General de Recerca del DIEU)

ISIDRE MASALLES I ROMAN (Director de Serveis del DIEU)

LLUÍS CALVO CALVO (Coordinador Institucional del CSIC a Catalunya)

© Dels textos i de les pintures: ELS AUTORS

Disseny: MIQUEL PUJOL

Primera edició: juny de 2007

Impressió: GyERSA

D. L. B 26891

Sumari

Proemi

FRANCESC FARRÉ i LLUÍS CALVO	6
------------------------------------	---

<i>Biografia de Miquel Pujol</i>	9
--	---

PERSPECTIVES SOBRE L'OBRA DE MIQUEL PUJOL

Formes, poemes musicals

JOAN GUITART	13
--------------------	----

Canteu un càntic nou. Proposta al compositor Miquel Pujol

J. M. MARTÍ BONET	15
-------------------------	----

Un suggestivo evento multidisciplinar

JAIME VÁNDOR	17
--------------------	----

LA MIRADA CREATIVA DE MIQUEL PUJOL

Presentació: Formes, poemes musicals

MIQUEL PUJOL	22
--------------------	----

CARLES DUARTE	25
---------------------	----

CONCHA IBÁÑEZ	30
---------------------	----

JOSEP M. SUBIRACHS	36
--------------------------	----

AMÈLIA RIERA	42
--------------------	----

CARME RIERA	48
-------------------	----

JOSEP GUINOVART	54
-----------------------	----

MONTSERRAT FARRÉ	60
------------------------	----

ELVIRA FUSTERO	66
----------------------	----

CLEMENTE OCHOA	72
----------------------	----

MONTSERRAT GUDIOL	78
-------------------------	----

PROEMI

LA RESIDÈNCIA D'INVESTIGADORS CSIC-Generalitat de Catalunya té com a tasca primordial el foment de la cultura científica i, a la vegada, esdevenir un centre de trobada per facilitar el diàleg entre Ciència i Cultura, en totes les seves formes i manifestacions.

Al llarg dels darrers anys, la Residència d'Investigadors ha acollit diversos esdeveniments mitjançant els quals ha quedat palesa la seva finalitat fundadora: els cicles de conferències «Poemàtics: matemàtiques i poesia, una aproximació», «El traç que pinta» (cicle de conferències i lectures poètiques) i, en un altre ordre de coses, els «Concerts de Primavera», que han volgut posar l'èmfasi, a través de la direcció i l'assessorament del mestre Joan Guinjoan, en la música clàssica contemporània feta a Catalunya. En totes aquestes activitats, s'han cercat sempre preguntes universals com, per exemple, quin és l'art que acompanya qui i per què?

Tot assumint en pròpia persona els objectius dels creadors —mirar i veure, escoltar i entendre, dialogar i enriquir-se—, el violoncellista, compositor, musicòleg i escultor Miquel Pujol, amb la proposta «Formes, poemes musicals», va encaixar des del primer moment en l'afany permanent de la Residència d'Investigadors d'afavorir l'extensió del coneixement i de la reflexió creativa.

En tota obra d'art hi ha implícit un diàleg entre l'autor, l'espectador i l'obra, amb l'objectiu d'ajudar-nos a veure-la i entendre-la. El mestre Pujol crea un diàleg innovador i a la vegada fertilitzant entre poesia i música, que fa que les obres d'ar-

tistes com Concha Ibáñez, Josep M. Subirachs, Amèlia Riera, Carme Riera, Josep Guinovart, Monserrat Farré, Elvira Fusterro, Clemente Ochoa i Montserrat Gudiol esdevinguin veritables poemes musicals.

La Residència d'Investigadors va auspicar la mostra de Miquel Pujol —que comptà amb la lectura de poemes per part de Carles Duarte i l'actuació de Pepe Hevia— per tal que la seva obra, que es troba en museus d'arreu del món i en col·leccions particulars, fomenti i esperoni a tothom per anar més enllà en la creativitat més ferma i innovadora.

Dr. FRANCESC FARRÉ
Director

Dr. LLUÍS CALVO
Director científicocultural

BIOGRAFIA DE MIQUEL PUJOL

(Barcelona, 1942)

VIOLONCCELLISTA, compositor, musicòleg, artista i escultor. Estudià al Conservatori Superior de Música de Barcelona, on obtingué el títol de Professor de violoncel. Amplià els estudis al País de Galles, Escòcia, Itàlia i Alemanya (Bayreuth). Com a solista, ha actuat en diverses ciutats, espanyoles i europees. Des del 1960 ha desenvolupat, ininterrompudament, la seva activitat musical com a concertista solista. Ha actuat, entre altres, amb l'Orquestra del Conservatori Superior de Música de Barcelona, l'Orquestra Internacional de Bayreuth i l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

S'ha dedicat, amb gran intensitat, a la investigació artísticomusical, i ha estudiat especialment la relació entre les arts plàstiques i el violoncel, amb investigacions sonores sobre obres de diferents artistes, especialment catalans. Els seus principals treballs són *Allegories musicals*, *Gènesis* (sobre l'obra de l'escultor Josep M. Subirachs), *Sobre 10 obres d'Antoni Tàpies*, *Concert homenatge a Pau Casals*, *Els 85 colors de Joan Miró*, *Investigació sonora sobre l'obra de J. J. Tharrats*, *Concert per a violoncel sobre teixits coptes*, *Keramikhè 2* (sobre deu ceràmiques de Vilà-Clara), *Homo sapiens / homo ordinator és igual a X*, *15 violoncels per a Miquel Pujol*, *Anatomies* (investigació mèdica, poètica i musical), *Barrots trencats*, *64 miniatures per a Miquel Pujol*, *Nasciturus*, *Mitologies*, *Formes*, etcètera. Ha escrit i dirigit la música dels ballets *Vis vitalis* i *Tres ballets blancs*. S'han publicat dos llibres: *Miquel Pujol, torsimany sonor de les arts plàstiques*, editat per la Generalitat de Catalunya, i *Formes, poemes musicals*, que teniu a les mans. Ha compost música per

a curtmetratges sobre pintors catalans i també ha plasmat algunes de les seves partitures en ceràmica. Algunes de les seves obres es poden trobar en disc, casset i CD.

Lligat al FC Barcelona des de 1994, en fou director executiu d'activitats artístiques fins al 2004. A més de les seves actuacions en concert, el seu barcelonisme l'ha portat a ésser violoncellista oficial de l'entitat blaugrana, amb actuacions a la llotja presidencial i en diades especials de Catalunya. De manera permanent, té exposades obres al Museu del FC Barcelona, al costat d'obres de destacats artistes plàstics que s'han inspirat en les seves composicions.

Entre els molts premis i guardons que constitueixen un reconeixement dels seus mèrits artístics i de la solidesa de la seva obra, destaquen els següents: la Creu de Sant Jordi, que li fou atorgada l'any 1994, per la seva vàlua com a intèrpret i com a investigador en els àmbits de les arts plàstiques i de la música, per la seva tasca de recerca de noves sonoritats, que el fan capdavanter de l'avantguarda musical a Catalunya; una safata atorgada per l'Ajuntament de Barcelona, en reconeixement de la seva activitat creadora; la insígnia d'or i brillants del FC Barcelona i la medalla d'or del centenari del FC Barcelona. Fou nomenat acadèmic numerari per l'Acadèmia Internacional Greci-Marino de les Lletres, Arts i Ciències d'Itàlia, per la seva recerca com a investigador plasticomusical de Catalunya. Posseeix el rècord Guinness per haver compost la partitura musical més llarga del món (15 m i 12 cm), en la qual es combinen la música i les arts plàstiques.

L'obra de Miquel Pujol es pot trobar en museus d'arreu del món i en col·leccions particulars. De la seva activitat com a violoncellista, compositor, musicòleg, artista i escultor, se n'han fet ressò àmpliament diversos mitjans de comunicació: *Història de Catalunya dia a dia*, *Diccionari enciclopèdic Vox*, *Gran Larousse català*, *Enciclopedia Espasa*, *Gran enciclopèdia catalana* i *La Gran Enciclopèdia en català* (Edicions 62).

PERSPECTIVES SOBRE L'OBRA
DE MIQUEL PUJOL

FORMES, POEMES MUSICALS

JOAN GUITART

Ex-Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya

LA VIDA, i la dels humans en particular, és el gran enigma del món, el permanent interrogant de les persones, incapaces de donar una resposta raonable al misteri del ser. La inquietud, el desig de crear i d'aportar, de treure a la llum les coses inexistents, forma part de la naturalesa humana, i esdevé una necessitat en les persones excepcionals que anomenem artistes. L'artista és un creador i les avantguardes representen cims que signifiquen anticipacions en el temps, propostes artístiques que han assenyalat noves aventures, pàgines originals de la història de l'Art.

La música neix a l'interior de les persones, s'expressa en la interpretació i viu en el moment precís: és com una ona que desapareix i es fon a l'espai. Les arts plàstiques són permanents i estableixen una comunicació estable entre l'obra, l'artista i l'espectador.

Miquel Pujol, artista, músic i significat avantguardista, realitza una culminació artística a través de la creació i la interpretació, el so i la plàstica.

Com a resultat de la seva interpretació, Pujol ofereix una síntesi de la seva capacitat de captació de les arts plàstiques dotant de música les obres d'artistes famosos i visualitzant la

Text de presentació del catàleg de l'exposició «FORMES, poemes musicals», que tingué lloc del 17 al 29 d'octubre de 2006 a la Sala d'exposicions de la Residència d'Investigadors CSIC-Generalitat de Catalunya.

música a través de l'escultura, els instruments musicals i el color. Component els propis instruments, recreant-los i combinant-los, Pujol aconsegueix que la proposta artística realitzada en «Formes» tingui el significat d'un poema musical.

La biografia de Miquel Pujol és la d'un artista erudit. La seva formació musical, que va transcórrer per diferents ciutats i països, li ha permès oferir als seus estudiants noves perspectives que amplien el seu món, i les seves escultures aporten sensibilitat a qui en gaudeix amb reflexió.

La universalitat de l'artista l'ha fet present en el panorama viu del nostre temps. Ha col·laborat amb el FC Barcelona com a violoncellista oficial i, durant deu anys, com a director d'activitats artístiques. Les seves composicions han inspirat destacats artistes que estan presents en el Museu del Club, el més visitat de Barcelona. Com a concertista solista ha participat en importants orquestres, i com a artista plàstic, en nombroses exposicions de pintura, escultura, ceràmica..., a diferents ciutats, sempre presentant múltiples mostres plenes de símbols i significats.

També ha compost la partitura musical més llarga del món, combinant creativament música i arts plàstiques.

Professor pel Conservatori Superior de Música de Barcelona, acadèmic numerari de l'Acadèmia Internacional Greci-Marino de les Lletres, Arts i Ciències d'Itàlia, Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, i distingit amb molts altres premis i guardons que constitueixen un reconeixement dels seus mèrits artístics i de la solidesa de la seva obra.

«Formes» és una mostra dels últims treballs de Pujol, que, com podran comprovar els visitants que la contemplin, representen noves aportacions d'un artista innovador i coherent.

Novament hem d'agrair a la Residència d'Investigadors el seu suport i el seu continuat compromís amb la societat, la cultura i l'expressió artística actuals, i felicitar-la pel marc excepcional que brinda a la creativitat més viva i dinàmica.

CANTEU UN CÀNTIC NOU

PROPOSTA AL COMPOSITOR MIQUEL PUJOL

J. M. MARTÍ BONET

*Canonge i Director del Museu
de la Pia Almoïna de Barcelona*

S'HA DIT —i amb tota la raó— que l'orgue és el rei dels instruments musicals. I ben cert és que la seva grandesa prové possiblement perquè vincula i agermana amb una harmonia sorprenent tot el conjunt variat i esplèndid dels sons musicals. Jo penso que el nostre amic Miquel Pujol és un *orgue vivant* que harmonitza en la seva música, especialment amb el violoncel, una vivència poeticomusical. És músic, compositor, musicòleg, artista i escultor. En ell s'agermanen l'home d'avui dia amb l'humanista i renaixentista.

Complementa, per exemple, les magnífiques poesies del poeta Carles Duarte, la dansa del ballarí i coreògraf Pepe Hevia i les figuracions de pintures de Concha Ibáñez, Subirachs, Amèlia Riera, Carme Riera, Guinovart, Montserrat Farré, Elvira Fustero, Clemente Ochoa i Montserrat Gudiol.

Miquel Pujol és «l'homo novus» que ja els humanistes maldaven per ser. Em plaurà que si té temps i il·lusió miri aquests salms de gran bellesa perquè faci una de les seves «experimentacions musicals».

Certament que, si així ho fa, totes les seves qualitats de músic, compositor, musicòleg, artista i escultor es posaran al servei de la pregària.

Aquest és un aspecte molt important per als qui diàriament llegim amb fruïció els salms de David en la intimitat de la nostra oració.

Mireu, si no, que en són, de deliciosos, aquests salms:

CANT DE TRIOMF DELS QUI ESTIMEN DÉU. *Salm 149*

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu les seves lloances davant dels qui l'estimen.
Se sent feliç Israel del qui l'ha creat,
s'alegren del seu rei els fills de Sió.
Lloen el seu nom, el lloen tot dansant,
acompanyen els seus cants
amb els tambors i les cítares.
Perquè el Senyor estima el seu poble
coronarà de triomf els humils.
Els fidels celebren la seva glòria,
des dels seus rengles aclamen plens de goig
mentre els seus llavis glorifiquen Déu.

CLAM D'AUXILI CONTRA ELS ENEMICS. *Salm 58*

Però jo cantaré la vostra ajuda,
aclamaré el vostre amor així que apunti el dia.
Heu estat per a mi la muralla
on m'he emparat a l'hora del perill.
Jo us canto, ciutadella meva!
Déu és el meu castell,
és el Déu que m'estima.

Molt ens agradaria que l'artista Miquel Pujol ens fes reviure, amb la seva peculiar experiència, una de les pàgines (els salms) més boniques de la literatura universal.

Gràcies anticipades!

UN SUGESTIVO EVENTO MULTIDISCIPLINAR

JAIME VÁNDOR

Escritor

CUANTO MÁS RICA es la sensación que produce un arte, más difícil es hablar de ella. Siempre se ha dicho que describir una pintura con palabras es como hablar de una comida, es decir, definir un plato. Concretar con expresiones verbales los sabores ya no de un guiso, sino de una simple fruta, sólo se puede hacer por aproximación, semejanzas o metáforas. Los esfuerzos de los críticos de arte en sus reseñas son, a juicio de quien esto escribe, tanto más meritorios cuanto más infructuoso y a menudo incomprensible es su fruto. Meritorios no por el resultado, sino por la valentía de su intento.

Y si esto pasa con la pintura, un arte primordialmente visual (si bien por parte del espectador interviene el trasfondo de su formación cultural, su intelecto), cuánto más cierto es tal aseveración con la música. Los sonidos, los timbres no se dejan describir, no existen en el idioma —al menos no para el público, por muy melómano o versado en música que sea— términos que logren representar una vibración o un ritmo. El oído capta infinitos matices que la ciencia está lejos de poder analizar ni en una mínima parte, lo mismo que somos incapaces de analizar por qué distinguimos las voces de nuestros conocidos o amigos. Algo hay por lo que reconocemos inconfundiblemente a una persona por teléfono, si antes no a la tercera frase, aunque no hayamos oído su voz en años. En ese *algo* está el misterio de la sonoridad, como también su atracción y fascinación.

Ese evento (exposición - recital musical y poético - proyección de obras de arte - tótum coronado por unos extraordinariamente expresivos minutos de danza de Pepe Hevia) que hemos llamado multidisciplinar, y que más bien debería llamarse multiartístico por aunar artes que habitualmente degustamos por separado, ha producido un especial placer en la concurrencia, precisamente porque no tenemos costumbre de que nuestra sensibilidad sea «atacada» simultáneamente por tantos lados. Especialmente el violonchelista Miquel Pujol nos llevó de sorpresa en sorpresa, por la variada gama de su expresividad, las insólitas técnicas, sus investigaciones sonoras (la expresión es suya), pulsando, frotando, embistiendo o acariciando su instrumento, ora con púas, peines, palillos, ora colocando maderas planas entre las cuerdas, arrancándole tempos insospechados o penumbras melódicas plenas de emoción. Y el violonchelo respondía entre dócil y rebelde, sin que supiéramos si admirar más la destreza del músico-compositor, su sensibilidad, los efectos sonoros o la originalidad de los ritmos. Con justicia el ex-Conseller de Cultura Joan Guitart llamaba vanguardista a Miquel Pujol en su presentación. Su creatividad arrastraba irresistiblemente. Los aplausos eran obligados y sinceros, sin embargo apenaban, pues con ellos desaparecía la fascinación y quedaba suprimido el encanto que deseaba permanecer en el oído.

Imposible describir aquí las pinturas, óleos o dibujos de los/las nueve grandes artistas cuyas obras, diversas en estilo, intención, colorido y técnica, nos fueron proyectadas en la pantalla. Poco habituados a unir el embeleso de las formas y colores al sonido de un músico, la mente iba de la proyección al instrumento y volvía a la pantalla. Yo al menos habría deseado que las imágenes permanecieran más largamente a mi vista y, también, que la música no sonara a la vez sino a continuación, para poderme concentrar en ella con toda plenitud. Pero el impacto seguramente no habría sido el mismo.

Otra sonoridad, desde la izquierda de la pantalla, era el expresivo verbo del poeta Carles Duarte. Qué hermoso cuando decía:

Retruny
com un lament
l'antiga veu,
el mar.

y qué triste y desolado en

El gest precís del cos,
l'esguard absent,
tenyit amb aquest pàllid
color de l'abandó,
el rostre entotsolat
i nu de somnis.

La exposición de las esculturas de Miquel Pujol en la sala anexa no era un complemento al acto, sino un acontecimiento en si. Titulado «FORMES, poemes musicals», presentaba una gran variedad de esculturas o pinturas/collages (piezas las llama su autor) basadas en el instrumento predilecto del artista. Combinación de formas, colores, fantasías que recuerdan el realismo mágico en la literatura, visualización de instrumentos imposibles o al menos nunca vistos hasta ahora, y que en la mente del que los contempla *suenan*. Trascienden la realidad a la vez que evocan lo previamente oído. Ignoro si es a estas obras que se refiere Duarte cuando dice

El quadre és un tros d'aire
desat, obert,
esdevenint.

Sorprende que un artista tan innovador e inconventional como Miquel Pujol, profesor por el Conservatorio Superior de Música de Barcelona, sea numerario de diversas Academias, eso dice mucho de estas instituciones y del sano soplo innovador que va penetrando en lugares que antaño eran símbolos del inmovilismo.

Una vez más la Residència d'Investigadors nos ha hecho un regalo.

LA MIRADA CREATIVA
DE MIQUEL PUJOL

PRESENTACIÓ: FORMES, POEMES MUSICALS

ELS ARTISTES que presento en aquesta obra, *Formes, poemes musicals*, s'identifiquen, com les estrelles més brillants d'una constel·lació, per la seva trajectòria: Carles Duarte, Concha Ibàñez, Josep M. Subirachs, Amèlia Riera, Carme Riera, Josep Guinovart, Montserrat Farré, Elvira Fusterro, Clemente Ochoa, Montserrat Gudiol i Pepe Hevia.

Mitjançant la màgia del so i com a artista entestat a envigorir-ne els dominis, a capgirar-ne els sentits i les relacions, vull glossar les raons d'aquesta «investigació poètica, plàstica i musical». Amb les virtualitats del violoncel, instrument amb el qual recorro camins inèdits, pretenc transmetre els ritmes interns de la llum còsmica, la seva forma i els diferents registres cromàtics.

Amic de les nimfes gregues, vesteixo les meves originals partitures amb un repertori sígnic privatiu, a la recerca de noves maneres de concebre la creació.

Em complau molt presentar-vos aquesta obra, un treball plural i unitari alhora, totalment innovador.

MIQUEL PUJOL

FACI'S EL SILENCI I COMENCI EL CONCERT

Miquel Pujol ha redactat un text de presentació de cada artista
i ha recreat la seva obra amb una partitura.

CARLES DUARTE *

CARLES DUARTE (Barcelona, 1959) és poeta i lingüista. La seva poesia, en què es fan presents d'una manera constant el paisatge i les referències culturals del Mediterrani, té com a temes centrals la tendresa, el somni i l'oblit. La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües i ha merescut els premis Rosa Leveroni, Vila de Martorell i Crítica «Serra d'Or». És cavaller de les Arts i les Lletres de la República francesa.

Entre els seus llibres de poesia destaquen *Tríptic hebreu*, *El silenci*, *El centre del temps* i *Els immortals*. També ha publicat llibres de narrativa.

Ha treballat amb pintors com Antonio Hervás, escultors com Guido Dettoni i Manuel Cusachs, fotògrafs com Francesc Guitart i Kim Castells i amb cantants com Dounia Hédeville, Josep Tero, Antonio Placer, Franca Masu, Elena Ledda o Mariona Sagarra. Ha collaborat en diversos projectes amb el músic i creador artístic Miquel Pujol. Com a lingüista ha treballat amb els professors Joan Coromines i Antoni M. Badia i Margarit i ha publicat llibres de lingüística històrica i de llenguatges especialitzats.

Fou secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya en l'últim govern presidit per Jordi Pujol (1999-2003). Actualment dirigeix la Fundació Lluís Carulla, presideix els premis literaris Recvll de Blanes i la Comissió de Cultura de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País; és secretari del Cercle del Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona i patró de la fundació Amics del MNAC.

* Carles Duarte va escriure els poemes de les pàgines següents i participà al recital musicopoètic de Miquel Pujol.

El quadre és un tros d'aire,
desat, obert,
esdevénint.

El mar és angle
i no es resigna a ser complet,
finit.

La corda abraça els riscos,
estreny el cos ferit,
com si el salvés,
com si es morís.

No hi ha refugi,
travessarà l'arquet l'espai incandescent.

Retorn
com un lament
l'antiga veu,
el mar,
que avui té el gest,
el cos

del violí
que et deixa nu
davant d'un cel
tan fràgil d'horitzons

El mar és un estany gairebé pur.
El mar és un mirall en moviment i cap imatge no és sinó un vague ressó que

desdibuixa el gest precís de món i d'èsser.
Teixit d'aparences i d'hi

colors i res no té contorns:
Uns ulls de llum
hi construeixen s'omnis

com unes flames s'enlairen i s'esvaeixen.

Els roigs de sang,
els blaus profunds,
els verds ghirenics,
els ocres desolats
són un box desempaquet
que s'atardora
i ja present el tacte
que sacosta de l'hivern,
el glaç,
l'abisme.

La pèrdua és el dentí,
l'enyor de cel
que ~~els~~ va deixant el cor
eixint i transparent
estès al mar dels dies
perquè la vida hi escrigui
el seu llegat de llum
i de penombra.

El gest precís del cas,
l'esguard adient,
tingut amb aquest pal·lid
color de l'abandó,
el rostre entotocat
i nu de somnis.

Hi ha una nostàlgia lent,
una tendresa antiga
i delicada, tantes deses
una quie tantes en el misteri,
una foida que ens desagra,
aviescosa
en aquestes mans
tan blanques
que a l'ullargues
pa giles
darrun la pell del món.

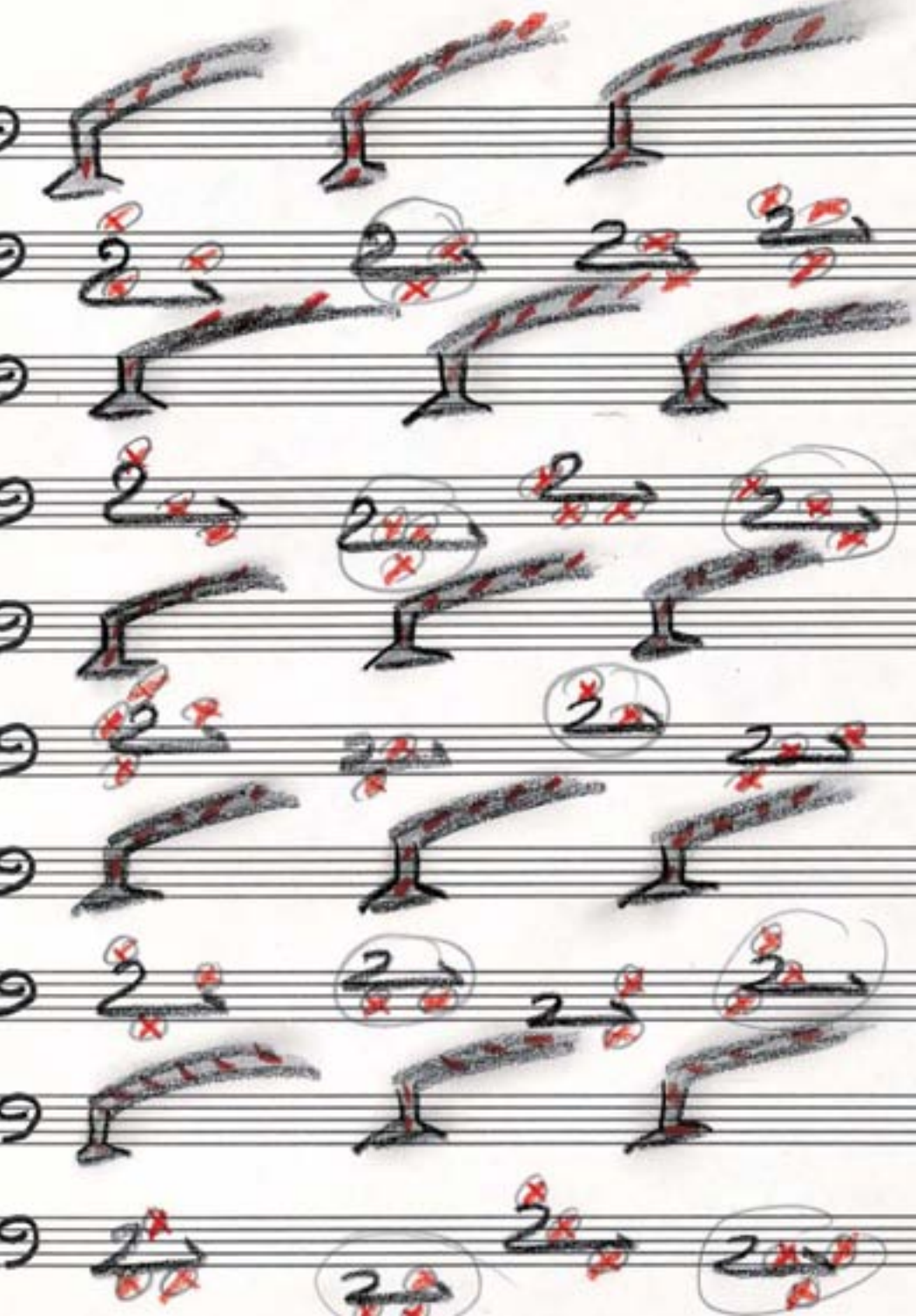
CONCHA IBÁÑEZ

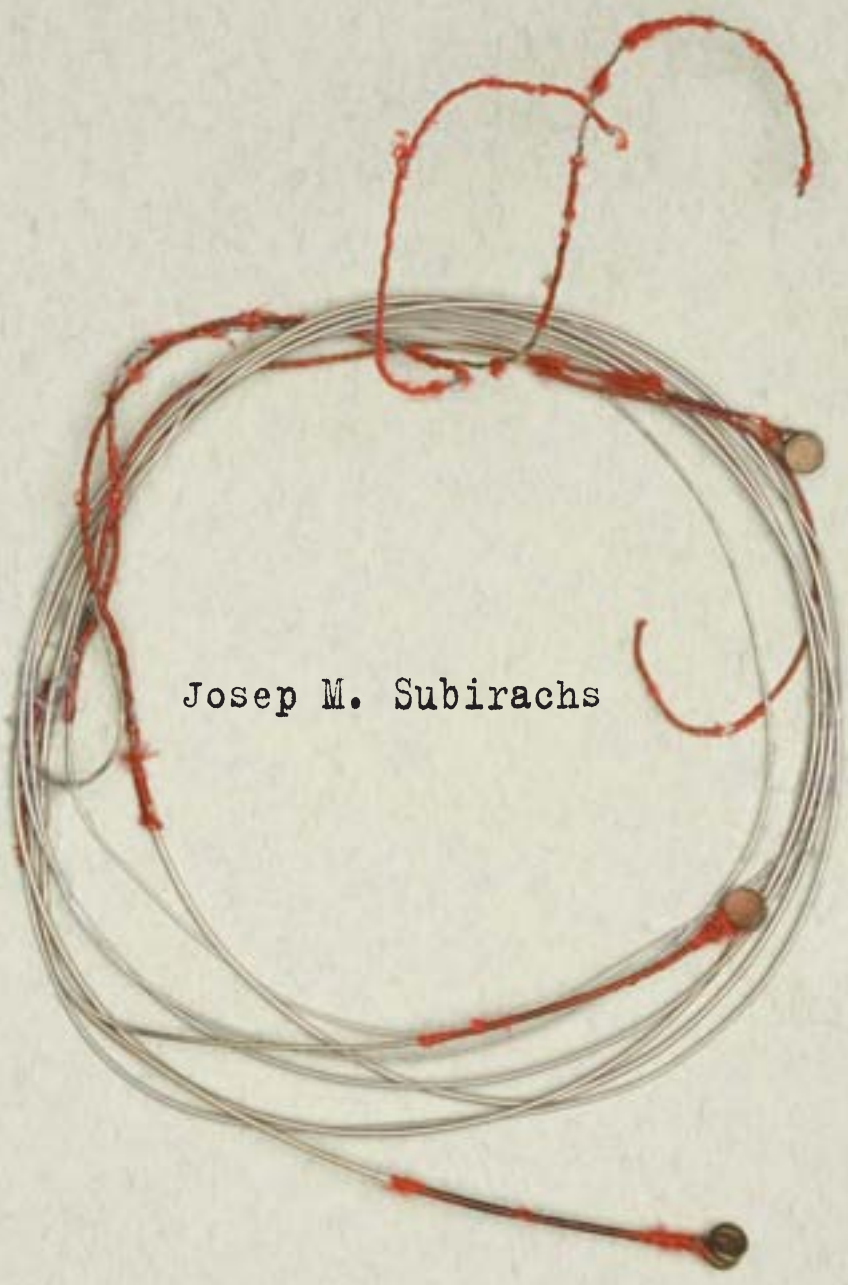
LA SEVA FORMA D'EXPRESSIÓ,
AMB UN LLENGUATGE PECULIAR
QUE IMPRIMEIX UN FORT
SEGELL PERSONAL, REFLECTEIX
UNA PROFUNDITAT MUSICAL,
RÍTMICA, D'EXQUISIDA
DELICADESA, QUE ENREGISTRA
DIFERENTS NIVELLS SONORS
—SONS GREUS, PROFUNDS,
MITJOS, ALTS, AGUTS— I QUE
TRANSFORMA DIFERENTS
TEXTURES EN MELODIES
SENZILLES I SUAUS QUE
LLISQUEN EN HARMONIA SOBRE
L'AIGUA, QUE COMPONEN UN
ENTRAMAT DE SONS
SUPERPOSATS.

Josep M. Subirachs

La manera com treballa els relleus —de positiu a negatiu—, els trencats i les línies —en moviment constant— aporta, a una investigació musical de grans dimensions, puresa a les obres. Una puresa de grans veus, amb un llenguatge rítmic trepidant, geomètric i penetrant, en un eix transversal de so, ritme i tècnica pura dins d'un violoncel, de clar signe clàssicista i seva obra ens fa buscar, musicalment, la pedra filosofal per aconseguir la humanitat del so, la sensació auditiva del so, de la música.

IS PEE DANIEL VAN TERNING
UNACORDIA D'ESPANES
SAAI POSARIAL CAP
LE REVESTIRONS UN
MANTEAU DE POUPPE,
LE DEIN: SALVE RE:
REVEUS: ILI PEGAYEN
SUFEMADES

CAN 192

ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ

ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं

ॐ ऐं ऐं ऐं ॐ ॐ ऐं

ॐ ॐ ऐं ॐ ॐ ऐं ऐं ॐ

ॐ ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं ऐं

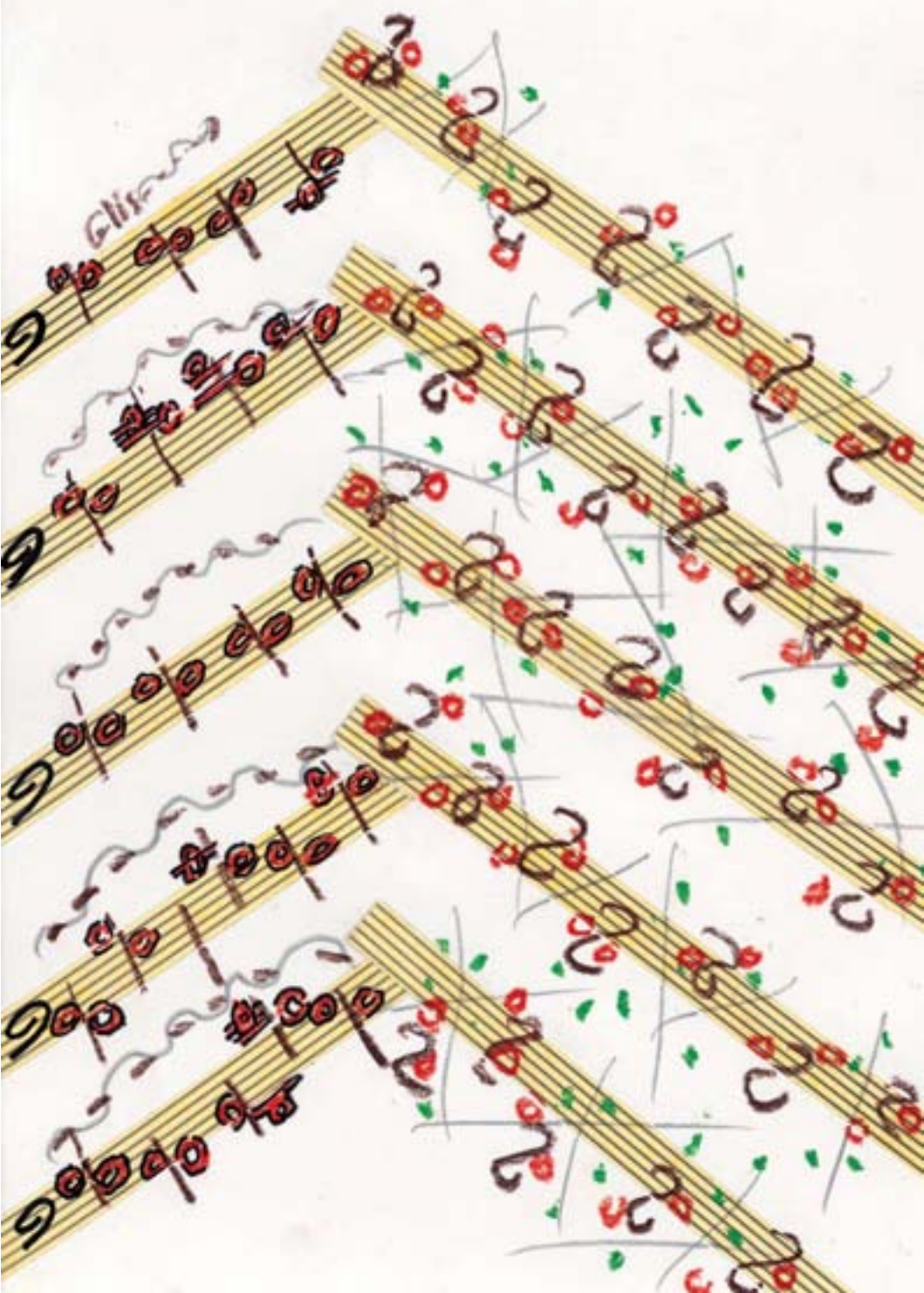
ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं

ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं

ॐ ऐं ॐ ऐं ऐं ॐ ऐं

ॐ ऐं ॐ ऐं ऐं ॐ ऐं

ॐ ऐं ऐं ॐ ऐं ॐ ऐं

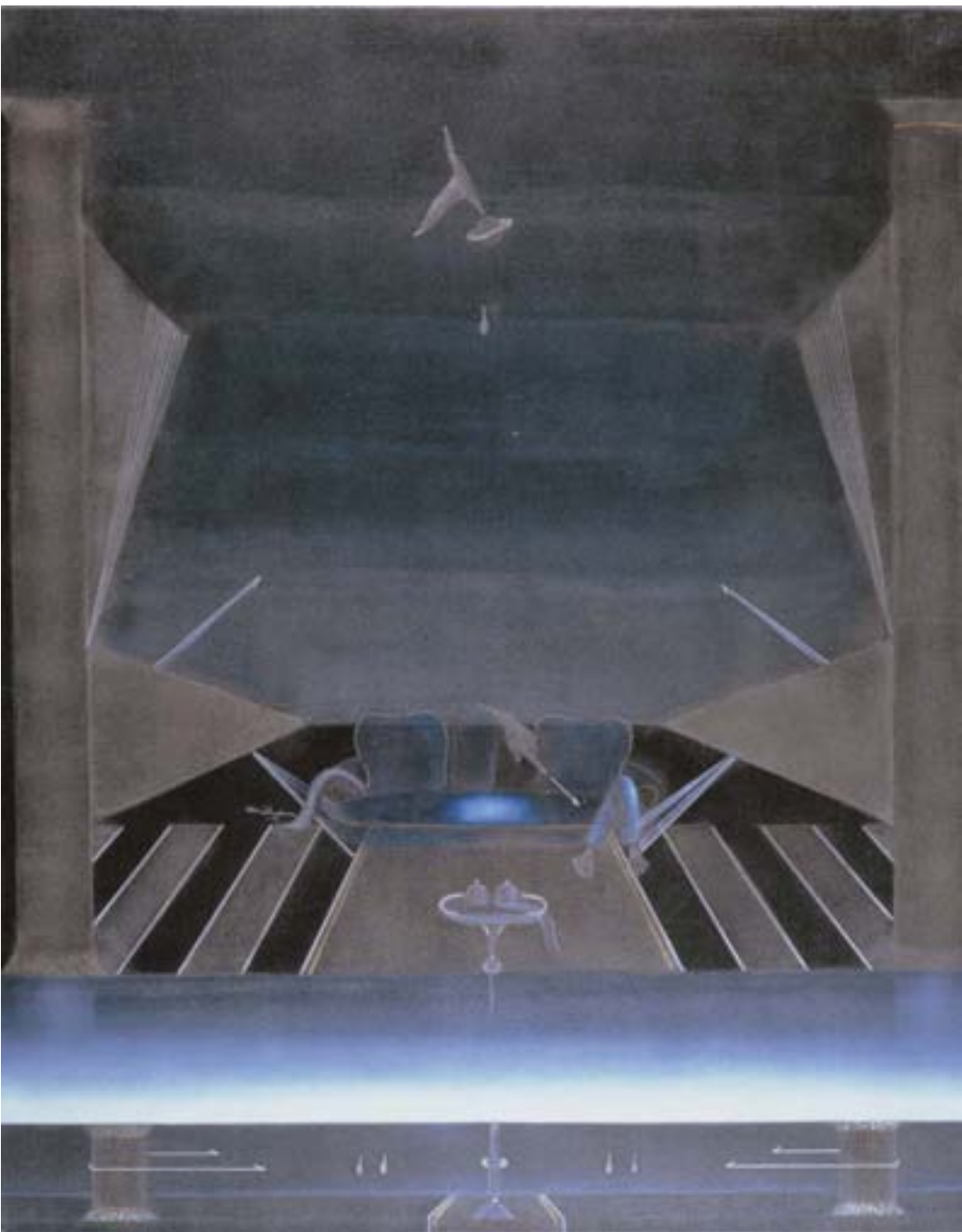

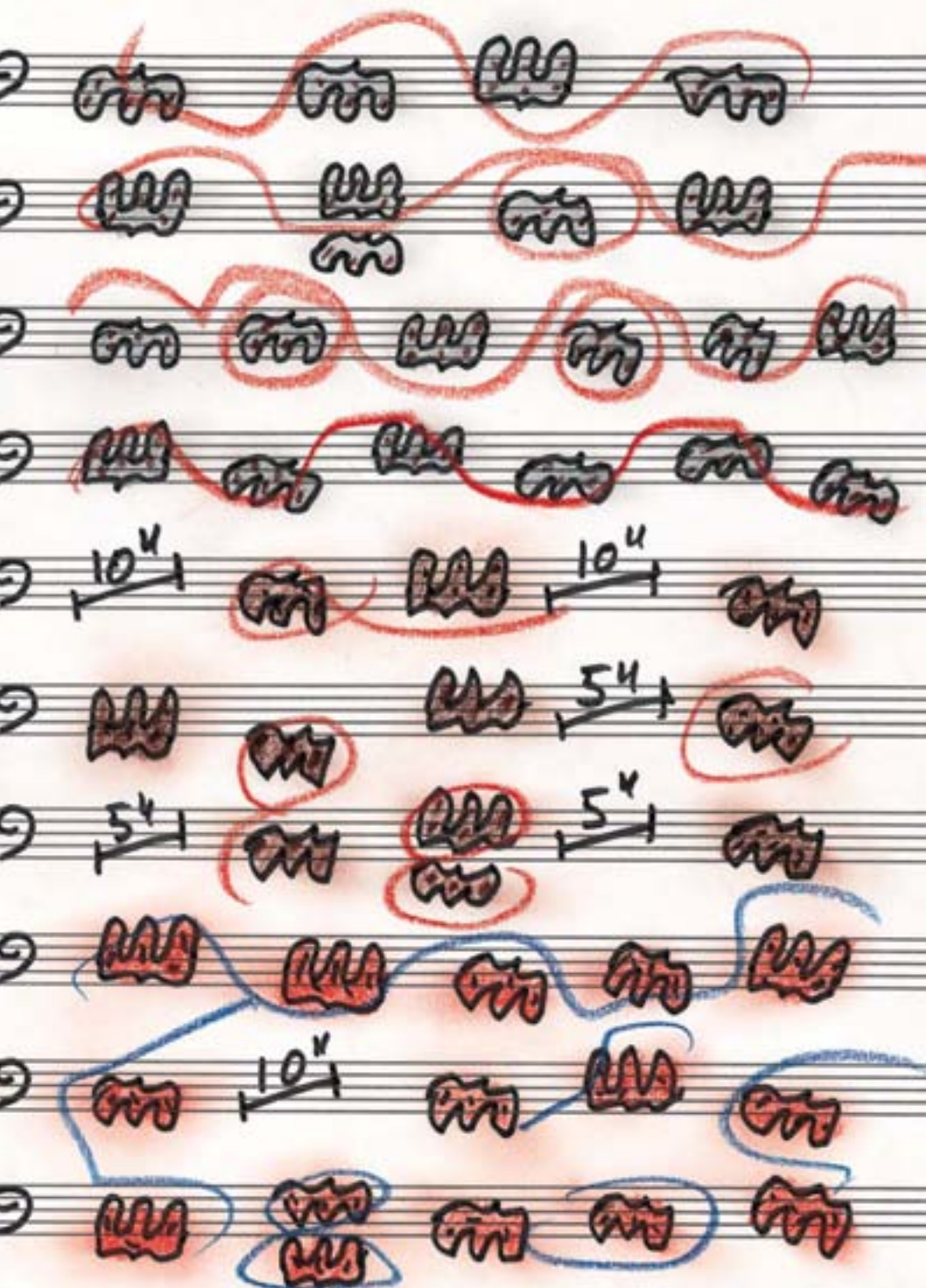

Amèlia Riera

La profunditat, el misteri, la
intriga, la passió i la
sorpresa de la seva obra, en
un món que transporta a la
melodia pura, amb un joc a
tres mans, masculí i femení,
rítmicament ric, solemne i
penetrant, en un món
misteriós que és, ahora,
silenciós i al qual es lliura
amb plena satisfacció
creativa, són elements que
creen una harmonia central
amb un violoncel ple de
sonoritats i capes
constructives.

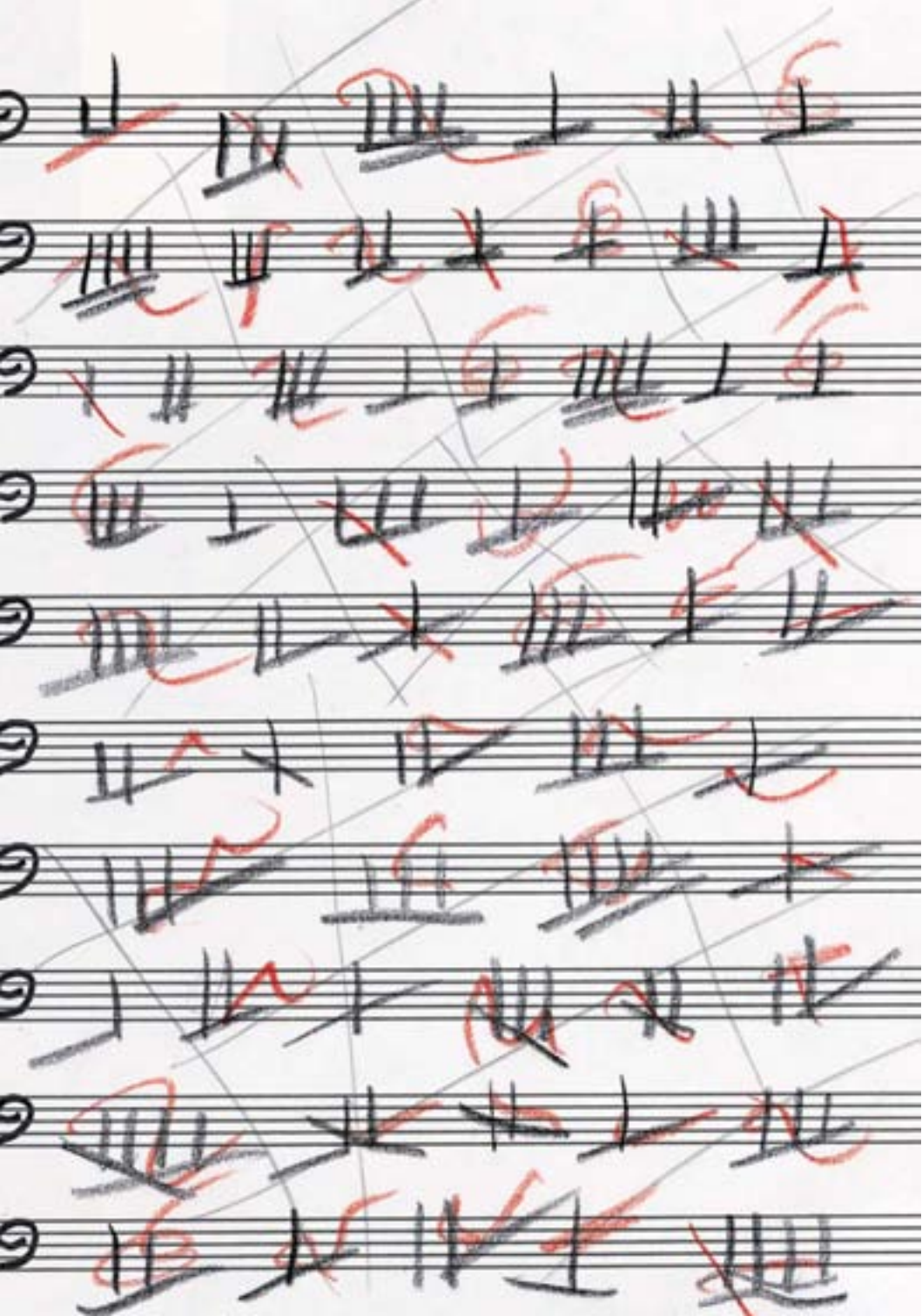
Carme Riera

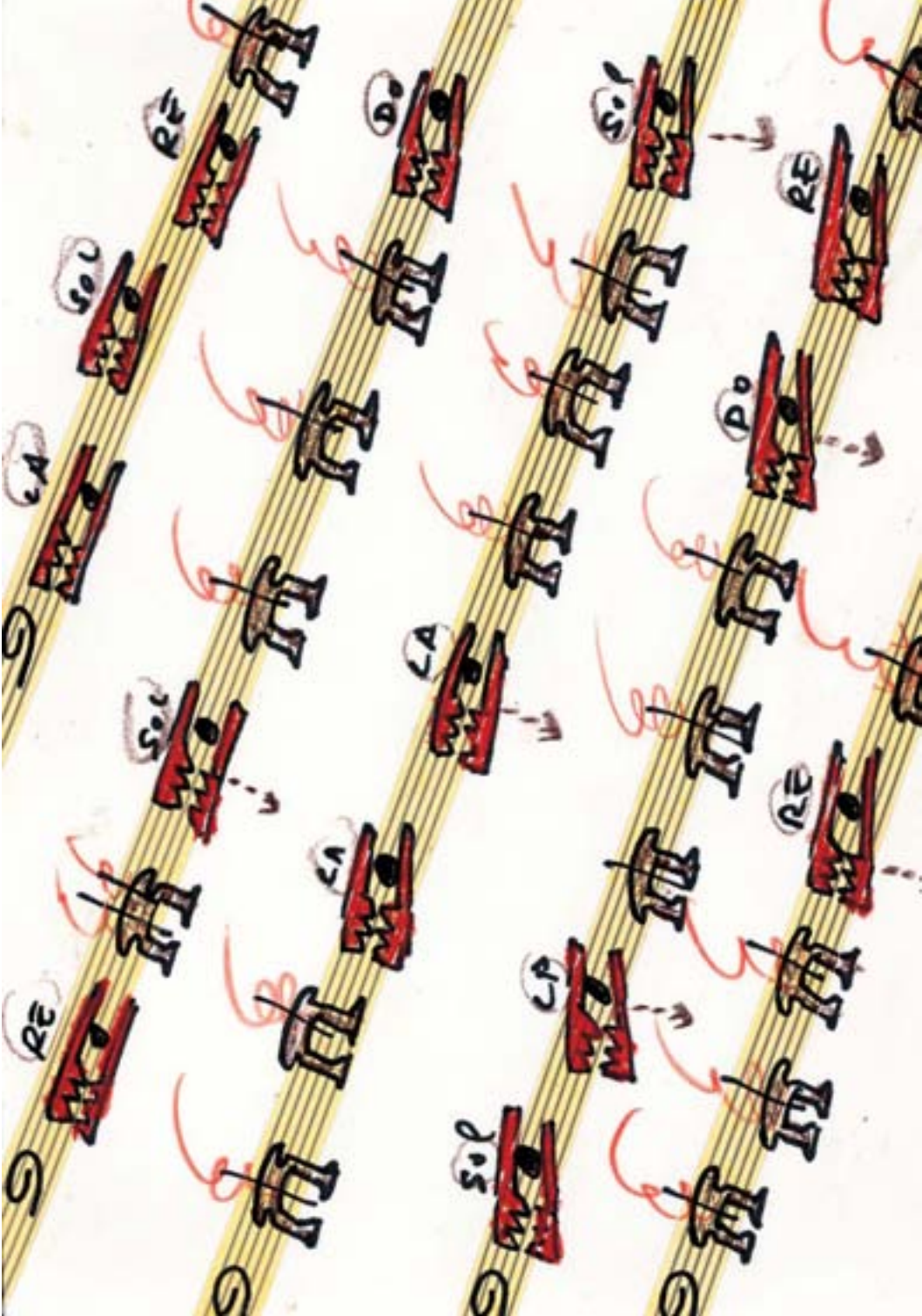

L'elasticitat rítmica de colors superposats en diferents tipus de relleus i que configuren treballs harmonitzats, amb desimboltura, d'una gran solidesa i bellesa, transmet, als diferents nivells del grup pictòric, deformacions melodies per mitjà de les corbes del pont, de profundes i lentes, digitals sòlides i caigudes de so profundes i lentes, sensacions que traspassen l'eix de la Terra, que traspassen una gran varietat de minerals sonors.

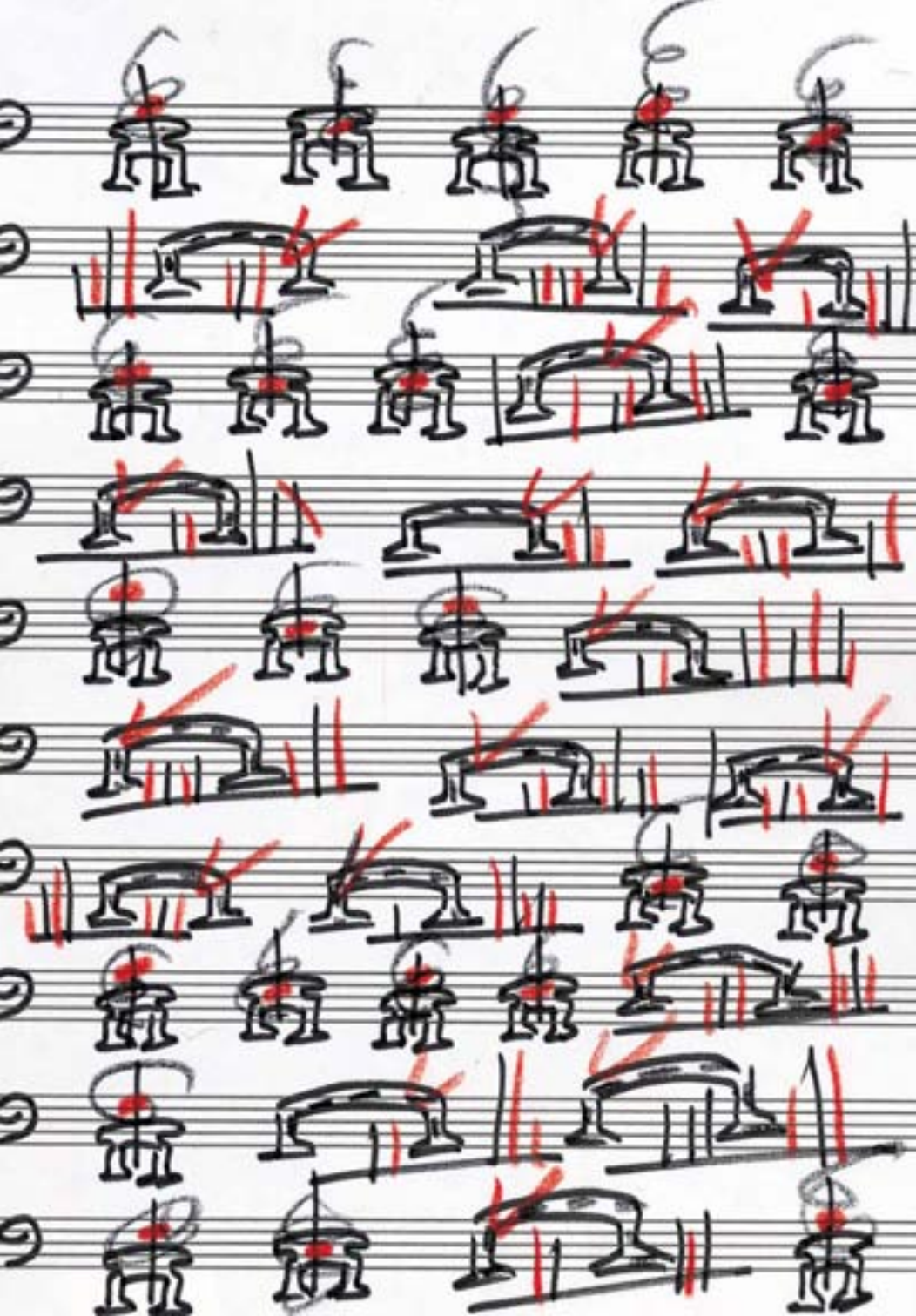
Josep Guinovart

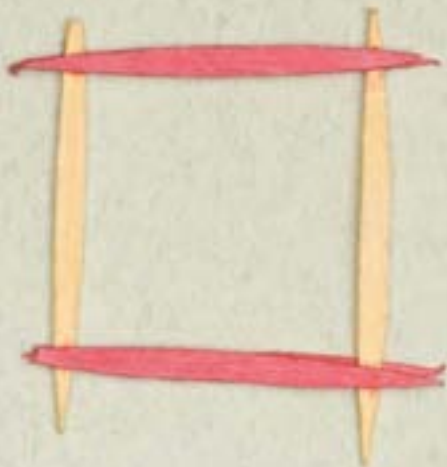
*El moviment
de síntesi, de creació
total de colors, que treba-
lla amb una agilitat mental
profunda i neta, amb combina-
cions de formes, em transporta,
musicalment, a un món candent,
estrepitós i inversemblant, que
aprofita les parts nobles i les parts
no nobles del violoncel per trans-
metre la síntesi de la creació
d'ell mateix, per produir sons
intensos lliscant dos arquets
al cordal, sota el pont i
al subjectador del
cordal.*

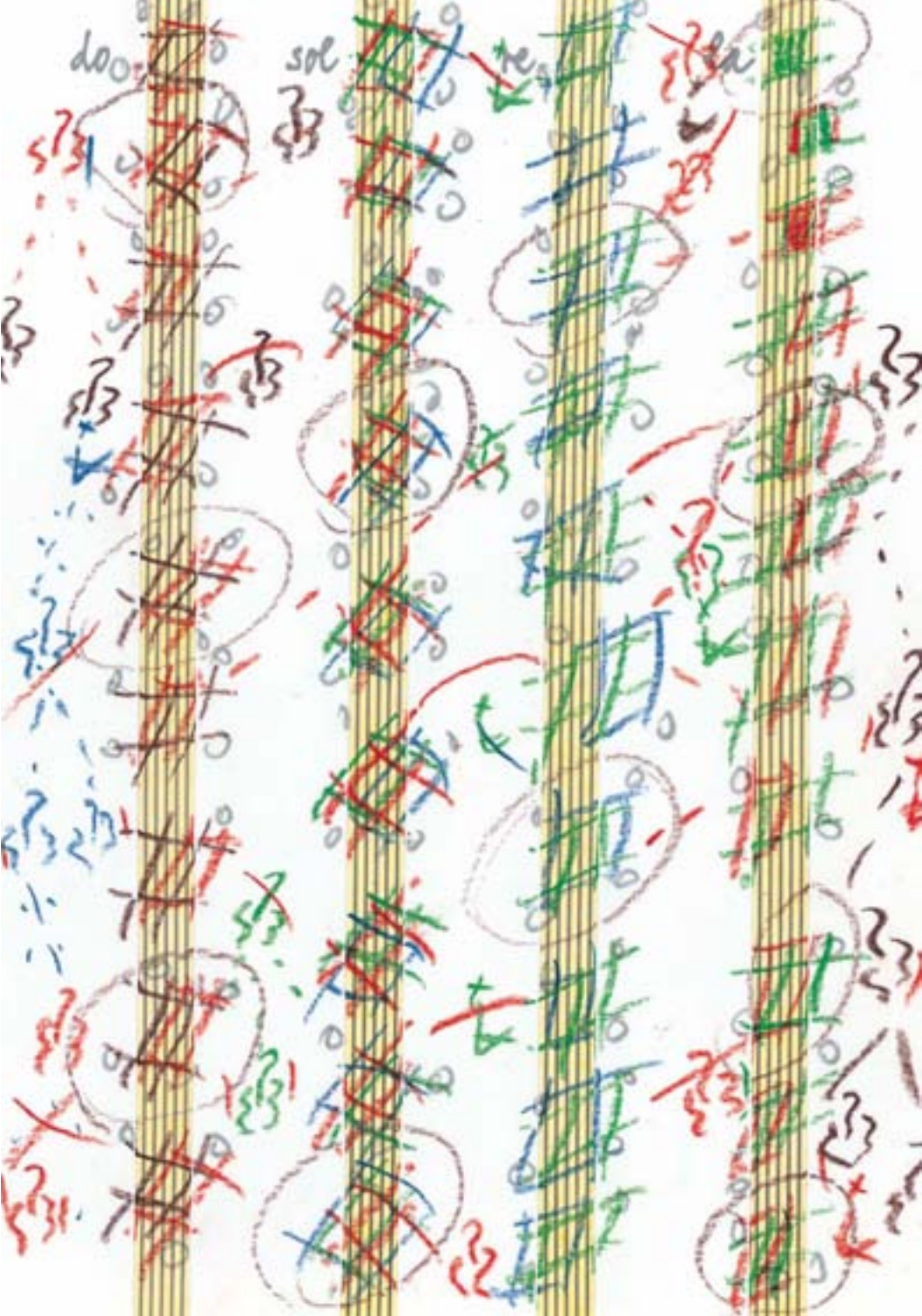
Montjerrat Farré

Les masses de color, amb mescles
de línies visuals i transparents,
construeixen un espai infinit, ple
d'altres, que em porten vers una
estructura de fusta que llisca
sobre les cordes del violoncel
amb rapidesa, que crea petites
notes formals que, barrejades
amb l'estructura lliscant, ens
transmeten la sensació d'estar en
un transbordador espacial. És el
repòs del jo, des del qual podem
observar l'Univers des d'altres
perspectives.

Elvira Fustero

El seu impuls, net, precís,
incansable, de línies arit-
mètiques de gran nivell i
constància permanent,
em porta a transformar
sons constants i a generar
canvis de veu amb una
sordina d'agulles i amb un
raspall de pues de plàstic,
per transmetre la forma
intensa i personal del so
amb gran varietat de veus
i registres, amb investiga-
cions sobre els límits tèc-
nics que es conjuguen
amb una tècnica i una
interpretació violoncel·lís-
tiques molt acurades.

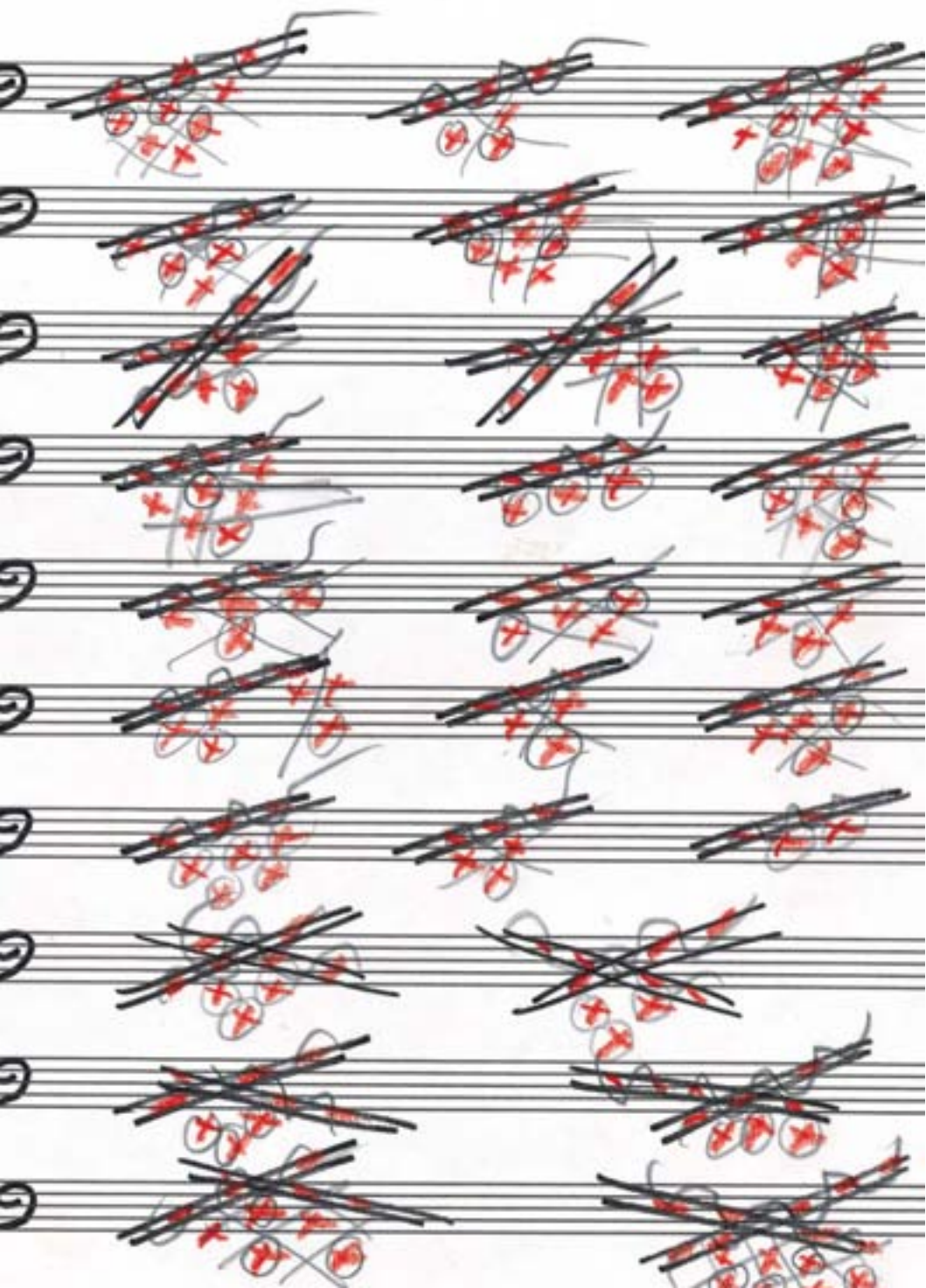
Clemente Ochoa

En les
seves escultures predominen
les línies netes, sense trencadisses,
que transmeten un complet sentit de
l'harmonia que, portada a la música, pro-
dueix uns sons pinçats, sorprenents, plens
d'interrogants rítmics i d'una bellesa celestial
constant, com els materials nobles de la
creació del temps, que amplifiquen la
vida del so dins d'una caixa
d'harmonia.

Montserrat Gudiol

La senzillesa, el realisme i l'agilitat lineal, elements presents en les seves obres que donen a la creació una vida pròpia que fascina les mirades profundes amb taques de colors vibrants que transmeten a la meua investigació musical una expressió d'una gran profunditat espiritual, rítmica i melòdica, donen impuls per poder realitzar uns moviments corporals permetjà de la dansa, seguint les línies rítmiques marcades pel violoncel, que representa la sensibilitat del moviment.

Índex d'obres

CONCHA IBÁÑEZ	
<i>Venècia</i> · Pintura a l'oli · 100 × 81	33
JOSEP M. SUBIRACHS	
<i>Lluna</i> · Bronze i pintura · 1982 · 52 × 37	39
AMÈLIA RIERA	
<i>Sèrie IBIS núm. 2</i> · Tècnica mixta sobre tela · 100 × 84.	45
CARME RIERA	
<i>Mar profund</i> · Estany · 100 × 150	51
JOSEP GUINOVART	
<i>Composició</i> · Tècnica mixta sobre paper · 60 × 45	57
MONTSERRAT FARRÉ	
<i>Transparència III</i> · Aquarel·la i llapis sobre paper · 32 × 24. .	63
ELVIRA FUSTERO	
<i>Sense títol</i> · Pigments · 89 × 116	69
CLEMENTE OCHOA	
<i>Vols</i> (fragment) · Acer inoxidable · 7 × 2,10 × 1,80	75
MONTSERRAT GUDIOL	
<i>Dona en vermell</i> · Pintura a l'oli · 81 × 60	81

